

SPEJDERNES MAGASIN

FOTOKONKURRENCEN SOMMEREN 1954

Alle kan deltage

Læs nærmere om konkurrencen

Kære spejdere!

Der var engang en rigtig patrulje..... Dog var det ikke en patrulje, som altid fik sølvtøj med hjem, når der havde været konkurrence, — tværtimod! Patruljen placerede sig som regel nogenlunde, men det helt store var det bestemt ikke. »En dårlig patrulje«, sagde de, der ikke vidste bedre. »En dårlig patrulje«, sagde de andre spejdere i troppen. »En dårlig patrulje«, tænkte d'herre dommere, når der havde været forårstur-ning.

Ja, der var noget om snakken — det var vist en dårlig patrulje, eller.....?

Men som det sker i de fleste forhold her i livet, var man vel hurtig til at give denne patrulje et skudsmål.

Det var nemlig en rigtig patrulje.

Hvorfor? Jo, det skal ikke være nogen hemmelighed, at denne patrulje havde det, mange hjørnetaandsvindere komplet mangler. Ja, du har sikkert allerede gættet, at der i denne patrulje var den rigtige patruljeånd.

Når patruljen tog på tur, var det en selvfølge, at de største og ældste tog den tungeste del af udrustningen, — det var en selvfølge, at når man var i sommerlejr skiftedes Pf. og Pa. og de menige medlemmer til at vaske gryder, — det var en selvfølge, at man gjorde, hvad Pf. sagde, idet man jo var klar over, at det tjente til fælles bedste. Ja, jeg kunne nævne mange af sådanne eksempler, men det tillader pladsen her ikke. Alle disse ting gjorde, at det var en rigtig patrulje.

Er din patrulje en rigtig patrulje? Hvis ikke er det måske din skyld, det kan være dig, der er noget galt med. Du må så prøve efter

Som allerede meddelt i sidste nummer af Spejdernes Magasin har vi udskrevet en stor fotokonkurrence for ulve, spejdere og skovmænd. Konkurrencen er startet pr. 1. maj og løber til 1. september, der er fristen for indsendelsen af billeder.

Konkurrencen omfatter følgende grupper:

1. Instruktive billeder
2. Situationsbilleder fra ture og lejre
3. Landskabsbilleder
4. Dyrebilleder

Bag på hvert billede må tydeligt anføres navn, alder, adresse samt hvilken gruppe billedet ønskes bedømt i. Der må gerne indsendes flere billeder til hver gruppe. Ingen billeder må være mindre end 6x6 cm. Indsenderen skal naturligvis selv have taget billedet, men behøver ikke selv at have fremkaldt film og kopieret billedet. Spejdernes Magasin forbeholder sig ret til at benytte billederne her i bladet.

Dommerkomiteen består af Fritz Lerche, der er medlem af korpsledelsen, Emil Davids, der har skrevet Magasinet's artikler om fotografering, Atli Thosttrup, der er en af Magasinet's fotomedarbejdere, og redaktøren.

Præmieliste:

Gruppe 1: 1. præmie: Kit-Kat paksæk, 2. præmie: Slirekniv.

Gruppe 2: 1. præmie: Kit-Kat paksæk, 2. præmie: Stavlygte.

Gruppe 3: 1. præmie: Silvakompas, 2. præmie: Slirekniv.

Gruppe 4: 1. præmie: Silvakompas, 2. præmie: Stavlygte.

Desuden udsættes i hver gruppe en 3. og en 4. præmie i form af en lille film, størrelse efter ønske.

Vi efterkommer et ønske om at lade fotokonkurrencen gælde for medlemmer af korpsset over 18 år. For disse gælder også nævnte fire grupper, men præmieringen omfatter kun de fire bedste billeder, og den bliver:

1. præmie: Blitzlampe,
2. præmie: Korttaske,
3. og 4. præmie: Rulle film, størrelse efter ønske.

Alle præmier udsættes af Spejdernes Magasin.

Nu gælder det altså om at få fotografiapparatet frem og udnytte sommermånederne, der erfaringsmæssigt giver de bedste billeder og så inden 1. september at få sendt dine bedste billeder ind til redaktionen. Vi glæder os til at se rigtig mange deltagere i denne fotokonkurrence. God jagt efter det rette motiv! Skotte.

NÆSTE NUMMER
AF MAGASINET
udkommer 20. august.
Redaktionen slutter
10. juli.

bedste evne at forandre dig til det bedre, så der er håb for din patrulje.

Men begyndt hellere i dag end i morgen.

Per.

FORSIDEBILLEDET

er til ære for årets jamboretter. Det viser fra venstre til højre: Sverige, Danmark, Finland, Norge og England. Billedet er taget af DA Herbert Busch, St. Blichers division.

Uglerne standsede brat, da jagtopsynsmanden trådte frem foran dem.

»Hvad laver I drenge her?«, sagde han vredt.

»Vi spadserer blot igennem here, svarede »Klatten«.

»Mrs. Wylby sagde, at det kunne vi godt«, tilføjede Streaky.

»Hvem sagde det?«

»Hun — Mrs. Wylby«.

»Det er første gang, jeg hører det«. Mr. Clattedge (af Uglerne kaldet »Kattehovedet«) stode ikke på nogen drenge, hvad enten de var

kring. Et minut senere hviskede Klatten: »Han følger efter os. Kom«, og de klatrede over lågen og gik tværs over markerne.

»Hvis det var hans fordømte fugle og ikke Mrs. Wylby's«, stønnede Streaky hadefuldt, »ville jeg ønske, at nogen ville dreje halsen om på hele bundtet«.

»Åh!«, sagde Klatten, hvilket som sædvanlig kunne betyde hvad som helst. De bar på reb og en lille hakke, som sikkert havde vakt »Kattehovedet's« mistanke, skønt hvad nytte det skulle have været til ved

De startede opad tværs over slugten med Klatten travlt optaget af at lave afsatser til fødderne og hænderne, og alt gik godt til om trent to trediedele af vejen var tilbagelagt, da en stor busk blokerede vejen. Klatten og Nobby overvandt denne vanskelighed ved med magt at bryde sig vej gennem den og klippen og var kommet nogle få skridt videre, da et hul, hvor Nobby lige havde anbragt sin fod, gav efter, og han begyndte at glide. — Med et hyl af vrede greb han fat med begge hænder i rebet, hvilket

UGLERNE på NATØVELSE

EN MORSOM FORTÆLLING OM ET LILLE ULOVLIGT OPRØR

Efter The Scout.

Tegninger: Günther Hansen.

spejdere eller ikke. For ham var de alle uartige unger, ligesom ræve, væsler og omstrejfende katte.

»Ja, men det gjorde hun nu«, kom det i kor fra Uglerne, der var fornærmede over, at deres ord ikke blev troet, for deres samvittighed var ren — for en gangs skyld.

»De kan spørge hende, hvis De ikke tror os«, sluttede Tubby.

»Det vil jeg, stol på det. Og tag jer i agt for at gå uden for stierne og larme rundt mellem træerne, ellers I skal opleve noget. Forstår I?«

»Det havde vi ikke tænkt os at gøre«, kom det vredt fra Klatten.

»Så se til, at I ikke gør det. Der foretages tilstrækkelige ulovlige ting her i forvejen«.

»Kattehovedet« trådte til side og lod dem passere og blev stående og iagtto dem, til de bøjede om et hjørne.

»Og hvem går på jagt på denne tid af dagen?« spurgte Tubby. »Naturligvis ved enhver, at der er en hel del ulovlig jagt her, men det er ikke nogen fra Dripp«, fastslog Klatten.

»Det er rigtigt«, samtykkede Streaky. »Det er fyre fra Pottlederry og Snuffing, men »Kattehovedet« er ikke smart nok til at fange nogen af dem, og så prøver han at skyde skylden på os«.

På dette tidspunkt havde de nået skovens udkant og standsede for at læne sig over en låge og se sig om-

en jagt var vanskeligt at se. Uglerne havde taget dem med til, hvad Klatten kaldte bjergbestigning, hvilket i realiteten betød, at de skulle klatre op ad den gamle sandgrav bundet sammen med rebet.

»Kalde det bjergbestigning«, havde Nobby snøftet. »Enhver kunne klatre op ad den kedelige, gamle grav uden reb«.

»Det ved jeg«, sagde Klatten tålmodigt, »men vi får øvelse, forstår du?«

»Hvordan det?« spurgte Tubby.

»Fordi vi må være forberedt. En dag vil vi måske gerne klatre op ad et virkeligt bjerg som — som«, — Klatten så på Streaky, patruljens lærde medlem, om hjælp.

»Mount Blanc«, foreslog denne.

»Lige akkurat. Jeg ved godt, at sandgraven ikke er noget særligt, men det er alt, hvad vi har, og et halvt brød er bedre end intet, ikke sandt?«

Da de nåede sandgraven, blev der en hel diskussion om det rigtige knob. Tubby syntes, en bugline var det bedste. Nobby foreslog et menneskeseletøj, medens Streaky syntes, en mellemting var det bedste. Klatten havde for travlt med at gennemrode sine lommer til at deltage i diskussionen, men endelig kom han frem med et stykke papir og meddelte:

»I tager alle fejl. Vi skal have en alpe-sommerfugl.«

forårsagede et kraftigt ryk i det. Klatten, der stod foroverbøjet i færd med at hugge et nyt hul og holdende sig fast med een hånd, blev revet fra sit støttepunkt og begyndte også at falde. De andre, der var skjult bag busken, hørte deres råb, men vidste slet ikke, hvad der skete, før rebet, der pludselig blev strammet, først fik Tubby og så Streaky til at miste deres greb, og de gled nedad. Heldigvis holdt busken, og de to partier svang ind mod hinanden.

De to midterste drenge var de første, der mødtes. Nobby, der så Tubbys store krop glide hen imod sig, strakte begge hænder ud og trak benene op under sig, og Tubby, der fik begge knæ i maven, hyled af smerte og lukkede tænderne om den hånd, der blev skubbet ind i hans mund, medens Nobby greb en håndfuld af hans hår med den anden.

»Giv slip på mine fingre!« råbte Nobby.

»Giv slip på mit hår«, mumlede Tubby.

I mellemtiden kolliderede Klatten og Streaky, der svingede i en større cirkel ved rebets ender, og blev indviklet i en tæt omfavelse. De kom hurtigt fra hinanden og så op på de andre, medens de skyndte sig at befri sig for rebet. Klatten var først fri, men Streakys knude var svær at løse, og Klatten, der

ville hjælpe ham, gav slip på sin egen ende af rebet.

Øjeblikkelig fyldte to hyl luften over hovedet på Nobby, der blev trukket opad af Tubbys vægt, og svævede op mod busken, medens den fede ugle langsomt gled mod jorden. Klatten sprang op i luften, greb Nobby om anklerne og holdt fast.

»Få Tubby løs, Streaky — hurtigt«, råbte han, og Streaky klatrede fuld af nidkærhed op ad skråningen, tog sin kniv ud af skeden og skar den tykke spejder løs. — Tubby, der følte sig falde uden noget at holde fast i, greb fat i sin befrier, og sammen rullede de ned ad og endte som en bunke på bunden af sandgraven. Nobby, som nu ikke havde nogen modvægt, standsede sin opgæn og faldt hurtigt ned mod sin patruljefører, idet han greb om hans hoved med begge arme og klemte sine ben rundt om hans bryst. Klatten vaklede og faldt om på ryggen med Nobby over sig.

»Din store kluntede nar, Klat«, spruttede Nobby lige så snart han kunne tale. »Hvorfor fangede du mig ikke ordentligt? Du sagde, at der ikke ville blive noget kludder i dete.

Klatten satte sig op og sagde fornærmet:

»Og hvem begyndte på det? Ti du bare stile, unge Nobby. Og I to

hold op med at le. Nogen kunne være blevet dræbt —«. Han slog i jorden med begge næver for at understrege sine ord, gjorde en pause, lagde hovedet på siden og gjorde det igen. Og så, idet han lagde sig på knæ, begyndte han at kradse i sandet.

Uglerne stirrede forbavsede på ham. Selv Nobby glemte sin vrede.

»Du store kineser«, gryntede føreren. »Her er noget. Det er hult. Kom, allesammen.

De samlede sig rundt om ham og skrabede sandet bort, indtil de opdagede låget på en kasse.

»Ih!« hviskede Nobby ophidset, »en begravet skat!

De spildte ingen tid med at frigøre låget fuldstændigt, men da de åbnede det og så ind i det, lød der fire tunge suk af skuffelse for i stedet for guld og strålende juveler, som de havde håbet på, var der kun nogle træpinde og en mørk masse.

»Net«, mumlede Tubby efter en lang tavshed. »Kun væmmelige gamle net. Så det er, hvad disse krybskytter, hvem de så er, gør. Lader deres net blive her på stedet, så de ikke behøver at slæbe dem med sig. Jeg tør vædde på, at gamle »Kattehoved« aldrig tænkte på det.«

»Synes du, vi burde fortælle ham det?« spurgte Nobby.

»Nej«, sagde Streaky bestemt, »ikke efter at han lige nu prøvede at beskyldte os for at være lovbrudere og sneg sig efter os for at se, om han kunne fange os i det. Han kan selv finde ud af det. Hvad vi skal gøre er at finde ud af, hvem der bruger nettene og selv fange dem. Det kan vise ham noget. Hvad siger du, Klat?«

Klatten så på sin næstkommanderende med velvilje.

»A-ah!« sagde han.

— — —
To nætter senere blev Klatten vækket ved en banken på sit soveværelsevindue og så ud og opdagede, at Streaky stod i blomsterbedet under det.

»Hvad er der løs?« hviskede han.

»Lige den rigtige nat for dem«, svarede Streaky, »hvad synes du?«

»Klatten så sig omkring. Det var en klar stjernemat uden måneskin med en lav tåge over jorden.

»Godt«, svarede han og klædte sig på og svang sig derefter ned i

bedet på jorden. De gik hen for at få fat i de andre.

»Hvor skal vi hen, Klat?« spurgte Nobby.

»Til sandgraven, naturligvis.«

»Og hvad?«

»Du stiller nu nogle mærkelige spørgsmål, unge Nobby. For at se, om der er noget i den kasse, naturligvis. Hvis der ikke er noget, er de i nærheden. Hvis der er, kan vi gå hjem i seng. Gå nu stille.

Kassen i sandgraven var afdækket og tom, og Klatten sagde, »A-ah!« igen med stor tilfredshed og gentog det et minut senere, da Tubby, der havde set et glimt af noget skinnende af metal, opdagede tre cykler, der lå i nogle buske. Ved hjælp af nogle skruenøgler fra sadeltaskerne, fjernede uglerne kæderne og begravede dem i sandet.

»A-ah«, sagde Klatten for tredje gang. »Det vil give dem en god spadseretur hjem, hvor de så kommer fra. Lad os se, om vi kan finde dem.

Det var i det øjeblik, de hørte en hanfasan skrike i nogen afstand derfra.

»Der er de«, erklærede Klatten. »Nede i Black Wood. Kom.«

Skoven svarede til sit navn. Den var så sort som det indre af en kul-kælder under træerne, og uglerne måtte praktisk talt føle sig vej frem, til de kom til hjørnet af vognvejen, hvor de standsede for at lytte. Streaky lagde hagen på Klattens skulder og hviskede ham i øret: »En af dem kommer. Der til højre.« Klatten så en tåget skikkelse i skyggerne ved siden af vejen. Den kom hen imod dem.

»Tilbage!« beordrede han, og uglerne rykkede hurtigt om bag et stort træ.

»Skal vi få fat i ham«, spurgte Streaky.

Det kan du tro.

»Godt, jeg vil ordne ham.«

Streaky svang sig op på en gren som strakte sig over vejen og sad der og ventede. Skikkelsen kom langsomt og forsigtigt, til den var lige under træet. Streaky faldt ned på mandens skuldre, da hans patruljefører faldt på knæ, og de faldt alle til jorden sammen, idet de to andre kom til. Tubby planlagde sin vægt på det smalle sted af deres offers ryg, medens Nobby greb om hans ankler.

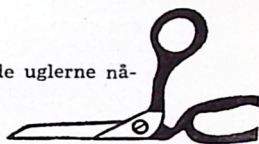

»Bind ham«, sagde Klatten, idet han frigjorde den ene hånd for at tage rebet fra sin lomme, men Nobby greb hans hånd og pegede på mandens ben. Der var ikke noget at tage fejl af ved disse tykke ben i knappede gamacher. Klatten hvi-skede oplysningen til Tubby, som lod det gå videre til Streaky, og som een mand rejste ugerne sig og flygtede tavse ind i skovens mørke.

»Kattehoved« rullede stønnende om på den ene side, idet han tørrede ansigtet, hostede og spyttede, for ikke blot var han meget forpustet, men han var også faldet lige ned i en mudderpøl, og Streaky havde skubbet hans ansigt hårdt ned i muddret. Da han var kommet sig nogenlunde, skyndte han sig hjem, ringede til politiet efter forstærkning, og da konstabel Boots ankom, havde han skiftet til tørt tøj og tørstede efter angriberens blod.

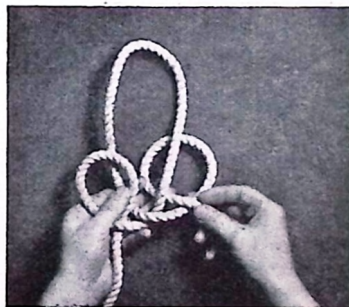
I mellemtiden havde ugerne nå-

MÅNEDENS KNOB ved lpm

TOPSTIK eller PRÆRIENS ROSE

er et smukt stik, der begynder med et dobbelt halvstik + et ekstra øje, det midterste laver vi lidt større, gennem de yderste øjer og forom og bagom det midterste trækker man de yderste øjer til den anden side. På billede 2 ser man det halve af grebet, venstre hånd skulle samtidig gå gennem venstre øje og tage højre øje bagom det midterste øje, men så ville billedet blive uklart.

et skovkanten og stod stille for at trække vejret og samle sig lidt.

»Tror du, han ved, det var os?« spurgte Nobby ængsteligt.

»Det kan han ikke. Han så os jo ikke«, forsikrede Streaky ham.

»I hvert tilfælde tror jeg, at jo hurtigere vi kommer hjem i seng des bedre — hvis det nu er«, sagde Klatten.

»Se«, hviskede Nobby, idet han pegede. Tre skikkelser kom hen imod dem over en lav bakke. Den ene, den højeste af dem, bar noget over skulderen, og de andre havde hænderne fulde. Uglerne, der allerede var tyet ind under træerne, gled endnu længere tilbage i skyggerne og krøb sammen.

»Det er dem, de rigtige, denne gang«, hviskede Streaky. »Hvad skal vi gøre, Klat, angribe dem eller hvad?«

Klatten tænkte sig hurtigt om.

»Vi vil angribe dem«, besluttede han. »Du og jeg må hellere tage den store og Tubs og Nobby de to små. Godt, I to.«

Tubby nikkede, og Nobby spyttede i hænderne.

Den ventede, tavse og opmærksomme, til de tre lovbrydere var lige ud for dem.

»Nu«, råbte Klatten, og idet han sprang op, for uglerne frem. Mændene, der var fuldstændig overraskede, havde ikke tid til forsvar. Deres fører, hæmmet af de net han bar, faldt til jorden under Klattens og Streakys anslag med dem begge over sig.

Han prøvede at kæmpe sig løs, men Klatten holdt godt fast i hans ben, og Streaky trak omgående nettet over hans hoved.

»Snør ham sammen i det«, sagde Klatten, og på trods af hans anstrengelser lykkedes det dem at trække forbryderen ind i nettet, hvor han lignede en stor kokon, og bandt ham rundt om kroppen med et af deres reb.

»A-ah!« sagde Klatten med dyb tilfredshed. »Se på ham, Streaky«. Han vendte sig om for at se, hvordan det gik de andre. Tubbys offer, som var på omtrent samme højde, skønt sandsynligvis kun det halve af hans vægt, havde ikke engang haft tid til at lade de fugle,

han bar, falde, før den tykke ugle vægt sendte ham sprællende om på ryggen og Toppy, der faldt ovenpå ham, greb ham om halsen.

»O-w-w!« gispede fyren, »gå ned af min mave«.

»Lig du bare stille, eller jeg vil hoppe«, truede Tubby og gjorde det en gang for at vise, hvordan det føltes.

Den anden tabte vejret som et punkteret hjul og lå meget stille.

Klatten overså et øjeblik slagmarken, så gik han hen til Tubby og begyndte at binde hans offers ben. Sidstnævnte prøvede at sparke, men Tubby hoppede igen, og han opgav det. Da han var surret fast, stod Tubby op, og de rullede ham rundt og efter at have bundet hans arme på ryggen, gik de hen til det sidste slag, i hvilket Nobby og hans modstander var fuldkomment optaget. Det var vanskeligt at få dem skilt ad, idet de ikke folte trang til at slippe hinandens hår.

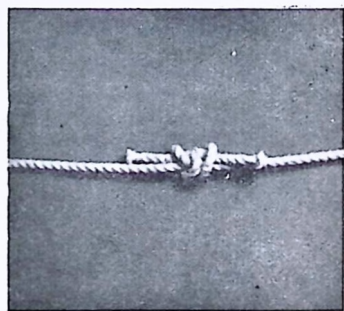
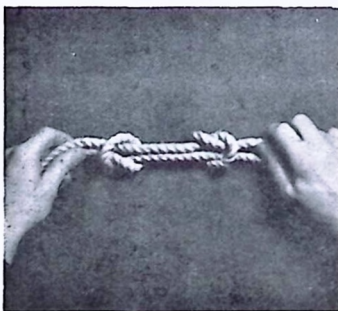
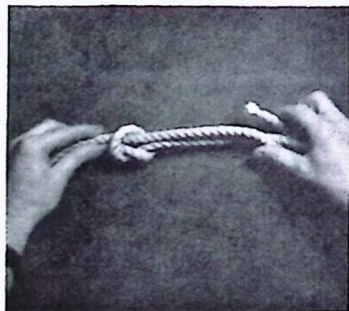
Lad mig komme løs«, bad Nobby, idet han vred sig i sin patruljeførers arme, da denne trak ham fri og bragte ham på benene.

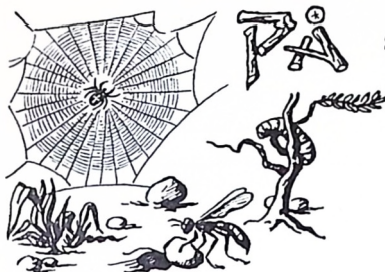
(Læs videre side 116)

MÅNEDENS KNOB ved lpm

FISKERKNOB

bruger fiskerne, når de reparerer net og snører, men det er også et godt knob til sisalgarn til pakker. Læg mærke til, at på det færdige knob vender tampene til begge sider, hvis de stikker ud midt i knobet, er det forkert lavet.

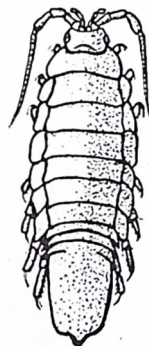
PÅ OPDAGELSE i naturen

Tegninger
af
STIG BANG

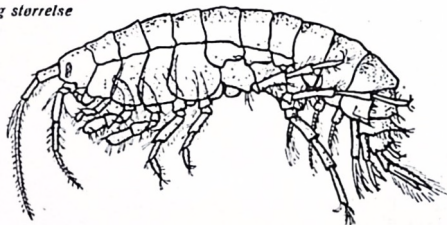
Mange af jer skal til eksamen her i juni måned, og så er der jo ikke så megen tid til at tage ud og se sig om — desværre, men bagefter vinker den dejlige, lange sommerferie, hvor I kan tage revanche, så det forslår noget!

En af de bedste muligheder til at gå på opdagelse i naturen foreligger i sommerlejren. Selvfølgelig er der en masse, der skal nås, når I drager ud på spejderårets største oplevelse, men glem ikke for lejrtilv, badning, idræt, madlavning o. s. v. at kigge på den natur, der omgiver jer på alle sider. Foregår lejren i den første del af ferien, kan I endnu i år nå at opleve det under, det er, at overvære fuglenes opvågning, der sætter ind som et brus af stemmer ved halvtre-tiden, når sangdroslen som den første har givet signalet. Når I så en halv times tid senere har hørt den første bogfinke, kan I trygt krybe i soveposen igen, så er alle fugle på færde, for bogfinken er altid den, der står sidst op af alle fugle.

Jeg går ud fra, at jeres lejrplads ligger ved en sø eller ved stranden, og her er rige jagtmarker, som de færreste af jer har gæstet før. Rent bortset fra mågerne, ternerne og alle vadefuglene, hvis æg eller hennrivende unger det er let at finde trods deres fantastiske kamufleringsevne — for I har jo da øjnene med jer? — rent bortset fra dem er der de mange smådyr: himmelblå sommerfugle (der selvfølgelig hedder blåfugle) og køllesværmene med sorte, rødplettede vinger, under opskyllet tang myriader af hoppende tanglopper (som smager dejligt kogte!) og lynhurtige, grå-

Tanglus: 2-3 gange naturlig størrelse

Tangloppe: 3-4 gange naturlig størrelse

spættede jagtedderkopper (der næppe er spiselige) og så det lave vand med fiskeunger og hundestejler, tanglus (flade) og tanglopper (sammentrykte krebsdyr) og nedgravet i sandet muslinger, børsteorm (dobbeltrække af børstebundter med langs siderne) samt sandorme med dens ekskrementhobe.

På sten og høfder sidder de spiselige, rundagtige strandsnegle og blåmuslinger og de snoede og forvredne kalkrør, der er lavet af en lille orm samt rurerne, de små hvide kalk-»vulkaner«, hvis »krater« er dækket med et låg, hvorigennem en vifte af ganske fine tråde farer ud og ind — dyrets fangstapparat; det er — utroligt men sandt — krebsdyr men de minder jo ikke i det ydre ret meget om f. eks. strandkrabberne (»det lave vands gadedrenge«) eller de sjove stankelbenskrabber. Men deres larver er som andre krebsdyr — de røber slægtsskabet.

Rurer som små vulkaner på en sten

Og så kan der komme den helt store overraskelse, som da vi i en sommerlejr på Falster præsenteredes for en spillevende, strandet hval — en marsvineunge på næsten en meter!

Det kan jo også være, din patrulje kan få lov at tage ud en tidlig morgen og rygte bundgarn med en fisker, så vil I få fisk at se, som I ikke anede eksisterede

Findes der tuer af f. eks. den store røde skovmyre nær lejren, skulle I prøve at holde øje med, hvad myrerne bringer hjem til reden og evt at lave en kortskitse af systemet af myreveje, der kan nå en længde af 150 m. Eller prøv dette forsøg i praksis: Sæt i lige stor afstand fra en tue to små skåle med

„Der er »myræg« lige derhennel!“

myrepupper (»myræg«), i den en ca. 50 og i den anden kun 5. Derefter anbringer du en myre fra tuen i hver af skålene, og de vil straks gå i gang med at bære pupper tilbage til tuen. Det vil nu vise sig, at begge myrer tilkalder assistance, men notabene, myren fra skålen med de 50 pupper tilkalder flere hjælpere end den fra skålen med de 5! Kan myrerne da tælle, og hvordan meddeler de sig til hinanden? Vi må erkende, at vi ved det ikke — jeg kan kun gentage det gamle råd: gak til myren og bliv viis. God lejr!

Torben

Fotografering

Af Emil Davids

Denne gang fortælles om fremkaldelse og kopiering, som du skal kunne til **FOTOGRAFMÆRKET**

Forårsrengøring.

Det er ikke altid afgørende, om du har et dyrt og kompliceret kamera, eller et mere enkelt, for at du kan få gode billeder, men værktøjet må være i orden, for at give et fint stykke arbejde.

Det vil være en glimrende ide hvert år på et tidspunkt, hvor der ikke er nogen film i kameraet, at give det en forårsrengøring.

Du begynder med at rense kameraet indvendig for støv, sandkorn og hvad der ellers kan gemme sig.

Har du en lille børste eller pensel, kan du komme ind i alle hjørner og kroge, og måske endda få det med der sidder i bælgens folder, hvis der er en sådan på dit kamera. Denne grundige afstøvning vil spare dig for pletter og ridser på dine film i fremtiden.

For at dit kamera skal se ordentligt og velholdt ud, er det godt foruden at bruge pensel også udvendigt at tørre alle blanke dele af med en klud.

Det er indlysende, at en snavset linse ikke kan give et klart billede, så den forreste linseflade skal nok blive holdt ren, men for at se om

den bageste, eller hvis der er flere linser i dit kamera, de mellemste flader også er rene, må kameraet lukkes op. Du stiller lukkeren på tid, så du bagfra kan se igennem linsen. Ved at bevæge kameraet lidt mod lyset, skal alle urenheder nok vise sig. At du samtidig opdager, at der er luftblærer i linsen, kan du gå let hen over, det hører sig til i en god linse. Men viser der sig, at være en mat tåget hinde, må den fjernes, det er selvfølgelig ikke den blålige belægning på nye linser, men en afsætning fra luften, der gennem en årrække kan blive meget tæt.

De steder du let kan komme til, kan du selv tørre af med en ren klud, et mange gange vasket lommetørklæde er godt. Vanskelig tilgængelige linseflader vil det være klogt at overlade til fagmanden. Når du til slut har prøvet, at lukkeren er i orden, og under alle omstændigheder har ladet være med at smøre den, olie er det, der hurtigst kan få en lukker i uorden, så er dit kamera klart, til at hjælpe dig til en god kamerajagt i sommer.

FOTOGRAFMÆRKET

Til fotografmærket forlanges, at du selv fremkalder film og kopierer billeder.

Den efterfølgende anvisning må af pladshensyn blive overfladisk, en smagsprøve på, hvad det er, der foregår i mørkekammeret.

Inden du eventuelt begynder at købe noget for at lave billeder selv, er det klogt at søge flere oplysninger, det vil give det bedste resultat af dine penge og dit arbejde. På et bibliotek eller hos fotohandleren kan du finde, hvad du søger.

Fremkaldelsen.

Når filmen er belyst, har den ikke forandret udseende, den er stadig jævnt flødefarvet, først ved fremkaldelsen sværes de belyste partier mørke ved en kemisk proces, men filmen tåler endnu ikke alm. lys, først skal den ubenyttede del af det lysfølsomme stof fjernes, og det foregår i fikserbadet, hvor filmen kommer til at ligne et rigtigt negativ.

Fremkaldelsen af filmen foregår i et mørkekammer. Panfilmene, der er rødfølsomme, tåler kun svagt grønt lys, eller helst slet ingen lys. Ortokromatiske film tåler rødt lys.

Rullefilm, dermed mener jeg de film, der sidder fast på en strimmel papir, kan du fremkalde og fikser ved at trække dem igennem en skål med opløsningen. Bedre er det at bruge en fremkalderdåse, småbilledfilm altid i dåse. Filmen skubbes ind i en sneglegang, og då-

Fremkaldelse i skål og indsmætning i dåse skal helst foregå helt i mørke.

sen kan derefter lukkes lystæt, og påfyldningen af fremkalder, mellem skylning og fiksering kan foregå i fuldt dagslys.

For at få en tilpas tæthed i filmen, skal fremkaldelsen være en bestemt tid, den kan variere noget, alm. 7—10 min., men det er afhængig af temperatur og fremkaldelsens art, det kan du få opgivet, hvor du køber den. Efter en kort mellem skylning i vand, skal filmen fikseres i 10 min. og efterskylles i rindende vand i ca. 20 min., derefter er filmen klar til at hænges på en snor.

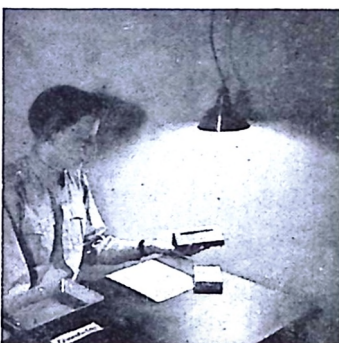
Kopiering.

Det vil være lettere for de fleste at gå i gang med selv at lave billeder, det kræver ikke så lystæt et mørkekammer, og der kan endda være ret stærkt orangegult lys under hele fremstillingen, så det vil være lettere at følge processerne.

Papiret belyses i en kopikasse eller i en kopiramme. Filmen lægges mod glasset og papiret ovenpå, et

Billederne kopieres i mørkekammer i gult lys.

Husk at lukke papiræsken når det alm. lys tændes.

låg presser papiret let mod filmen, når der tændes en klar lampe foran glasset, vil lyset passere gennem filmen og på papiret tegne et skarpt billede. Lampen skal være tændt netop så længe, som det enkelte negativ forlanger (1-20 sek.).

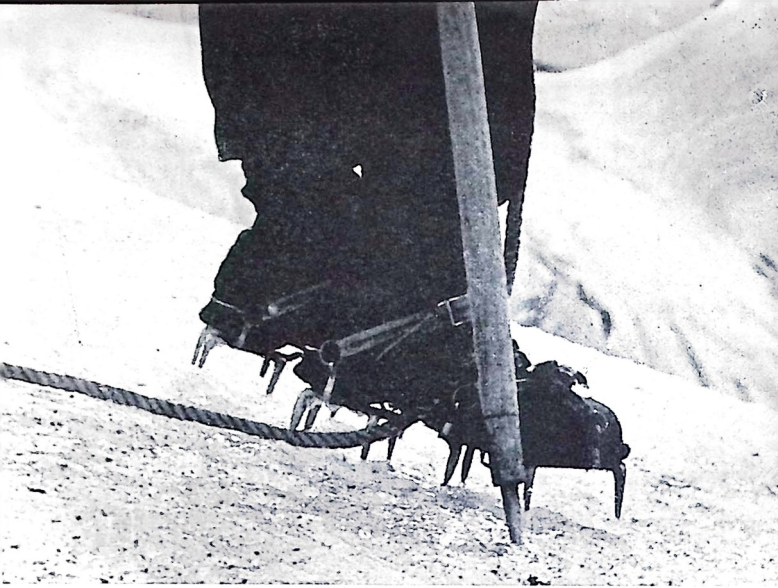
for i fremkalderen at give et tilpas mørkt billede. Ved det gule lys kan du følge, at billedet begynder at tegne sig på papiret i fremkalderen, og du har kun at afvente netop det tidspunkt, da billedet er mørkt nok. Efter nogle min. kan du i dagslys kontrollere, om det gule lys har snydt dig, så billedet alligevel er blevet for lyst. Billedet skal fikseres og skylle samme tid som filmen.

Det vil sikkert vise sig, at du ikke allerede første gang finder den rigtige belysning. Billedet bliver efter få sek. i fremkalderen helt sort, eller selv efter 3—4 min. viser der sig kun et svagt billede, men ved at klippe et stykke papir i strimler, og bruge dem til prøver, vil spildet af papir ikke blive så stort, før du finder den rigtige belysningstid, men selv med nogen øvelse, må du regne med spild på grund af fejlbelysninger.

Der findes flere hårdhedsgrader af papir, ekstra hårdt — hårdt, der bruges til de tynde og meget klare film, normalt og special til de gode med fin tegning i både lys og skygge. Det bløde og ekstra bløde papir til de mørke negativer med stor forskel i tæthed.

Det vil for en begynder være for dyrt og for vanskeligt at anskaffe alle grader, men med normalt eller special og hårdt vil du kunne lave billeder af næsten alle dine film. Ved ikke at bruge pincet i fremkalder og træske eller lignende i fikserbad, men ved med fingrene at fiske billedet op af fremkalder og derefter dyppe det hele godt ned i fikserbad, kan du hurtigt få blandet fremkalder og fikserbad sammen og dermed ødelagt det.

Klatring

Jeg begynder, hvor jeg sluttede min forrige artikel; med omtale af faren ved løse sten.

Lad være med at kaste sten ned.

Det er tankeløst. Drengene har en ubændig trang til at smide sten ned, blot de er kommet lidt tilvejs. Det er et ubedrageligt tegn på, at man ikke har begreb om sømmelig opførsel i bjerge.

Man ved aldrig hvilke levende væsener, der muligvis befinder sig dybt nede under en på vej op eller ned. Stenkast sådanne steder er ganske uberegnelige, fordi man aner ikke, hvor de rammer og derfra springer videre i en helt uventet retning.

Hvis man under alvorlig klatring kommer til at sætte sten i skred, bør man straks råbe en advarsel til de, der følger efter. Jeg har oplevet, at der blev råbt: STE-E-EN!! STE-E-EN!! oppefra. Der lød en hvislen, og jeg trykkede mig instinktivt IND MOD FJELDET og gjorde mig så flad som mulig, men med øjne på stilke vejrende i alle retninger opad. Hvor ville den ramme?

En 30/40 kg sten tegnede en parablen i luften, traf fjeldet, rikoletterede i en ganske uventet retning og forsvandt i dybet. Den kom ud af tågen deroppe, blev synlig i det nære rum omkring mig og forsvandt igen i tågen dernede.

En anden sten slog samtidig ned

en meter fra mig og gav en mærkelig krudtlugt fra sig, da brudfladen støvede. Så klatrede jeg videre. Det var bare et memento mori (Husk, du skal dø engang).

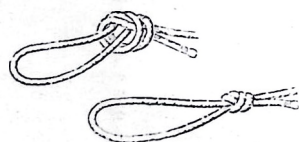
Til klatring kræves redskaber.

Rebet skal være en 25/30 meter langt og en 12/13 mm tykt, som oftest italiensk manilla, men bedst er de nye amerikanske grønne nylonreb.

På is og gletchervandring bør man mindst være 3 i rebet, fordi een mand alene kan ikke hale den anden op af en gletcherspalte; det skal der mindst to til.

Ved klatring i klipper bør man højst være 3 — i meget svært terræn egentlig kun 2, hvis begge er rutinerede, stadigvæk fordi een mand lige akkurat kan sikre en anden med rebet, til nød to, men næppe flere.

Til første og sidste mand, altså manden i rebenden, anvendes trompetstik. Midtermændene et overhåndsknub, og rebet skal bindes om livet så højt som muligt — over brystet helt oppe ved armhulene.

Ved klatring opad går bedste mand først, dårligste sidst. Nedad: bedste mand sidst, dårligste i midten.

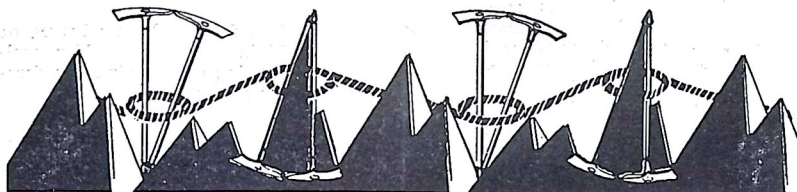
Isøkser er et næsten en meter langt skaft af træ mellem en jernpig og et øksehoved. Dette er formet som en 15 cm lang jernpig til den ene side og et noget kortere, men 5 cm bredt og fladt og forholdsvis skarpt økseblad til den anden side.

På vandring går man med isøkser som stok. Man holder på øksebladet oppefra med piggen fremad, bladet bagud. Isøkserne anvendes

min ene ledsager, der øjeblikkelig gættede mine tanker og sagde: »Ja, jeg begriber det heller ikke«. Hvor på jeg svarede: »Næh, jeg ville have forsvoret, at andre skabninger end fluer kunne kravle op ad den væg«.

Det tog en times tid at komme de 2—300 meter op — men instruktionen var så mesterlig, så at jeg vil påtage mig nærsomhelst fremtidig at føre andre op ad lignende snevægge.

Vi var 3 i rebet, og hver gang nr. 2 bevægede sig fra nr. 3 op til nr. 1 blev han sikret af nr. 3 og nr.

BJERG VANDRING

AF THORKEL VØGG

bl. a. til trindhugning f. ex. op ad isfald. Der hugges vandrette trin med piggen og skrubes rent for løse isstykker med bladet.

Klatrejern er et par jerntinger, hver med 10 spidse pigge under, fordelt med 4 under hælen og 6 under den øvrige fodsål. De spændes under bjergstøvlerne og bindes med tøjgjorder over tå og vrst, så at de sidder urokkeligt.

Jeg vil fortælle om et eksempel på anvendelse af alle 3 dele.

Halspasset fører op til Vargrygen, der forbinder Kebnekaisens nord- og sydtop. Det er en stejl kløft fyldt med sne — og jeg har aldrig før set sne kunne blive liggende så stejlt.

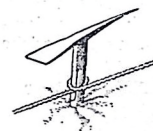
Det var navne, som jeg altid har lyttet til med ærefrygt og læst om i årsberetninger, og nu skulle jeg selv til at prøve det som deltager i et klatrekursus.

Da jeg kom derhen med min gruppe og så de førstankomme gøre forberedelser til at ville op i denne kløft, så jeg spørgende på

1. Og når nr. 1 gik videre nord-på, samtidig med nr. 3 gik videre til nr. 2, så sikrede nr. 2 de to andre — altså kælormsbevægelser.

Vi gik hele tiden baglæns opad, altså med klatrejernets 10 pigge fast i sneen. At gå forlæns op ville kun tillade de 4 forreste pigge at bide sig fast — at hænge i tæerne — da man jo ikke kan bøje foden nær så meget opad som nedad.

Vi sikrede hinanden ved at jage isøkserne ned i sneen, så at kun økseblad og -pig ragede et par tommer op, lige nok til at slå rebet en tørn eller to om skaftet og hale ind eller fi-

re eftersom man var nr. 1 eller 3, der sikrede nr. 2. Eller nr. 2, der sikrede de andre.

Om et eksempel på en anden anvendelse af isøkserne.

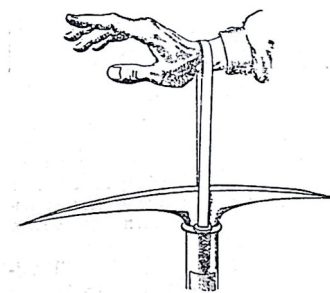
Vi var under nedstigning på Ka-

skasatjokko søgt hen til en lang og meget stejl snetunge på en ca. 400 meter.

Det er utroligt, hvad man tør indlade sig på, når blot der er en kyndig leder med, som ved besked og selv kan vise hvordan.

Det forekom mig vanvittigt, at vi skulle nedad denne tilsyneladende lodrette snetunge, navnlig da føreren ikke gjorde mine til at ville binde os i reb.

»Hvis jeg nu mister balancen og ramler nedad, hvordan skal jeg så få bremsede op«, spurgte jeg ham. Svaret kom prompte som en personlig demonstration. Han lod sig med vilje falde ned ad snetungen, vendte sig om på maven og pressede med begge hænder nede om skaftet isøksens nederste pig ned i sneen. En 10—12 meter længere nede standsede han op. Det virkede meget overbevisende. Altså begyndte vi at gå nedad. Jeg havde isøkserne parat med håndledet inde i den strop, som i en ring kan glide et bestemt interval op og ned ad skaftet. En fast ring nederst om skaftet virker som stoppekloks.

Jeg prøvede med vilje at snuble, fik hurtigt vendt mig om på maven, borede isøkserne ned i sneen og hang næsten øjeblikkelig stille og dinglede på snevæggen, ganske som et skilderi på et søm. En såre enkel nødbremse. For få minutter siden et problem, nu en selvfølgelighed.

Men det er ikke alle isøkser, der er forsynet med strop og ring, og det var lige ved at blive skæbnesvangert for en dame i selskabet. Jeg så hælen smutte for ham, der gik nedad foran mig. Han kom i skred og ramte en dame, der igen ramte en herre foran sig. De væl-

tede som en række tinsoldater, men de to herrer fik hurtigt vendt sig om på maven og bremsede med isøkserne på få meter. Men denne dame tabte sin isøkse — der var ingen strop i den til at vikke om håndledet — og det sidste jeg så inden hun forsvandt nedad i tågen, var hvirvlende arme og ben og en herreløst isøkse.

Hvor langt rakte snetungen ned? Endte den i en sø eller en stenvold? Jeg sagde til mig selv: du har overværet dagens ulykke og rimeligvis af meget mere alvorlig art end de andre dages sølle forstuvninger og brækkede håndrodsben, for denne må i bedste fald ende med lemlæstelse.

Da jeg kom ned, skimtede jeg til min lettelse i tågen, at de skikkelser jeg så, stod op. Ingen lå ned. Damen blødt fra skrammer i ansigtet og den ene hånd, men var ellers uskadt. Hun havde brugt den bare næve som bremse, men navnlig var hældningsvinklen aflaget betydeligt lige inden snetungen mundedde ud i en stenvold.

Eksempel på middelsvær klatring af 2 mand i et reb.

Jeg hænger på en våd klippeside i ruskregn og tåge i den nederste ende af et 30 meter reb. Den anden ende er bundet om livet på min klatrekammerat. Jeg kan ikke se ham, for han befinder sig et sted deroppe i tågen, men jeg kan konstatere, at han tager rebet ind, haler det til sig, hver gang der bliver et stykke ledigt, efterhånden som jeg nærmer mig, og jeg stoler blindt på, at han trækker det i en slynge omkring et eller andet fremspring, og at rebet passerer fra hans venstre hånd op over den ene skulder og ned bag ryggen til hans højre hånd. Jeg stoler også på, at han har stillet sig i et solidt fodfæste, parat til at kunne stemme imod og »låse« rebet, hvis et af mine klatretag skulle mislykkes.

Mine fire lemmer er fangarme, og kun en ad gangen famler efter et holdepunkt, og først når der er rykket og vredet i det for at mærke, om det er fast, løsner jeg en hånd eller fod for at søge et nyt greb eller trin med en af de andre fangarme.

Når jeg kommer op til min makker, vil jeg klatre forbi ham og op i en ny reblængde, og mens jeg er forrest, vil han stadig sikre mig med rebet fra sit stade og vagtsomt følge dets bevægelse. Skulle jeg miste balancen, så vil jeg i

værste fald ramle ned i den dobbelte afstand af den i øjeblikket værende reblængde mellem os, men han vil antagelig kunne nå at forkorte den, så at jeg ikke falder ret langt forbi ham.

Det er naturligvis sværest og farligst at klatre øverst, men på særlig udsatte steder fjerner vi os der-

for betydelig mindre end en hel reblængde fra hinanden. Under normale forhold er det altid føren, den dygtigste, der er forrest opad og bagest nedad; men her er vi på kurs og ivrige efter at lære noget allesammen, og derfor skiftes vi.

Udrustningen hos holdet til højre for os, de mest erfarne, er suppleret med en lille tæt og tung bjerghammer, nogle store karabinhager og et antal jernspigre med øje; det hænger allesammen og dingler i bæltene.

Det kommer til anvendelse, når fjeldvæggen sine steder er glat og næsten lodret — for ikke at tale om, at den muligvis buler ud i et overhæng — og ikke frembyder nogen mulighed for at slå rebet om et eller andet fremspring.

For at etablere en rebsikring, må der hamres en jernspigre ind i klippen, hvor der blot kan findes en antydning af en revne — og det kan der mærkværdigvis altid. Der skal hamres på spigren, lige indtil

den giver en ganske bestemt høj tone fra sig, førend man kan være sikker på, at den sidder urokkelig fast og kan bære hvad som helst.

En karabinhage hægtes i øjet, og rebet kan derpå trækkes gennem karabinhagen, som sidste mand tager med sig. Derimod må spigren efterlades i klippen til gavn for eventuelle senere bjergbestigere, som kommer til at læse en detaljeret beskrivelse i fagpressen om sådanne spigres findested, for det er altid noget af en bedrift at få dem anbragt.

Klatring er mere alsidig end nogen anden sport, fordi den kræver alle ens kræfter og hele ens krop. Fra tå til fingerspids. Men intet bliver overtrænet. Alle muskler i alle lemmer og hele kroppen arbejder ligeligt og målbevidst.

Klatring er mere variabel end nogen anden sport, fordi den ustandselig stiller en overfor nye problemer, der skal løses, og som kræver en nøgtern vurdering — af stabilitet, af redskaber og taktiske muligheder.

Det, der er det sikreste, man kan foretage sig, når man bruger sit sunde omdømme, er ansvarsbevidst og at kunne stole fuldt og fast på sit klatrekammerat, fordi bjergbestignings inderside og sande væsen består i at skabe den ene sikkerhedsforanstaltning efter den anden, i fortsættelse af hinanden, således at den ene ikke forlades, førend den næste er skabt.

Bjergbestigning er baseret på gensidig blind tillid mellem to kammerater. Det er et enten-eller, for det er dødsens farligt, hvis det bedrives af dumdristige eller ansvarsløse.

Klatring har selve naturen til tumleplads og forudsætter en primitiv levevis for at opøve den, røre ved den, føle på den, dér hvor den er sværest tilgængelig, men til gengæld åbenbarer sin nøgne skønhed og ytrer sig i mere fantastiske former end andre steder.

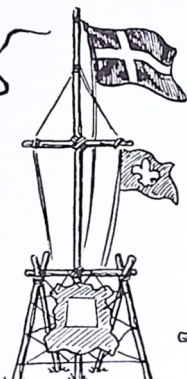
Thorkel Vøgg.

PA NÆSTE SIDE

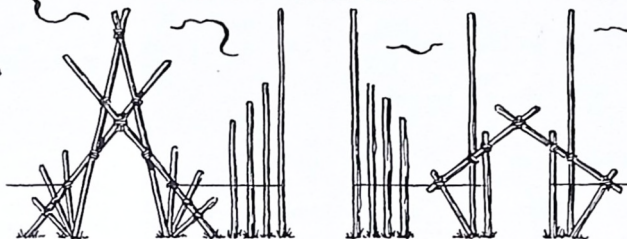
har Gotfred Mortensen tegnet en del lejrarbejder, som du bør prøve at lave i sommerens lejr.

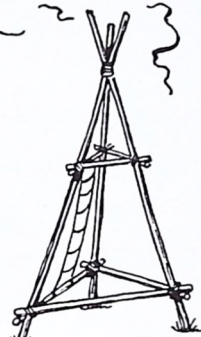
LEJRARBEJDER.

EN KOMB. FLAGMAST OG
OPSLAGSTAVLE

INGEN LEJR UDEN EN FLOT OG SÆRPRÆGET INDGANGSPORTAL, MEN
BRUG JER EGEN FANTASI

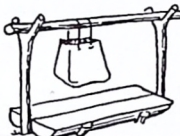
SIGNALMASTEN BØR
IKKE MANGLE

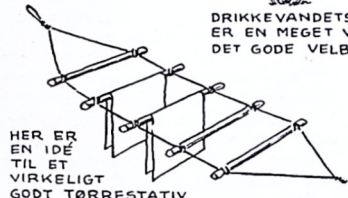
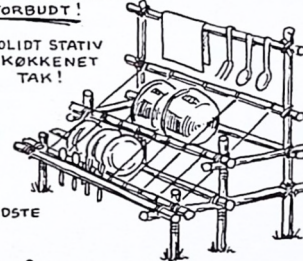
DRIKKEVANDETS OPBEVARING
ER EN MEGET VIGTIG SAG FOR
DET GODE VELBEFINDENDE

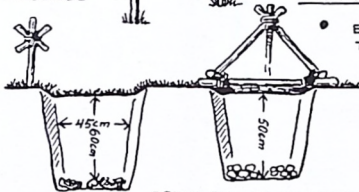
DET ER KUN EN „REKRUT“ DER
ANBRINGER VANDPOSEN PÅ JORDEN
STRENGT FORBUDT!

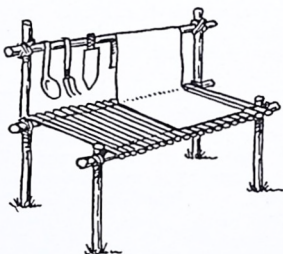
ET SOLIDT STATIV
TIL KØKKENET
TAK!

HER ER
EN IDE
TIL ET
VIRKELIGT
GODT TØRRESTATIV

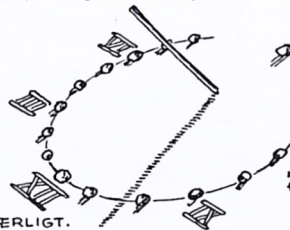

DETTE ER DET ABSOLUT MINSTE
MÅL PÅ AFFALDSHUL OG FEDTFÆLDE, HVIS
I VIL BEVARE HYGIEJEN I LEJREN

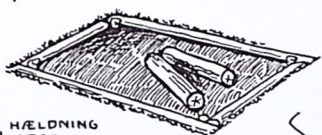
HAR MAN FAST LEJRPLADS, SKAL
MAN IKKE GÅ AF VEJEN FOR ET
GAMMELMANDSILDSTED; MAN
TAGER IKKE I LEJR FOR AT
GØRE DET BESVÆRLIGT.

EN DYGTIG PATRULJE KENDER
MAN PÅ DENS KØKKEN — EN GOD PÅ DENS BÅLPLADS
EFTER BRUGEN, SAGDE B-P

SOLUR
STAVENS HÆLDNING
ER $55\frac{1}{2}$ GRAD

KLOKKEN ER
10.15 FM.

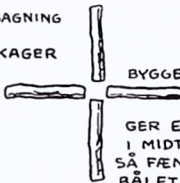

JAMBOREEILDEN
ER NOGET AF
DET HURTIGSTE,
MAN HAR

HAR I NOGENSINDE BYGGET
EN BAGEOVN OVER EN
KIKSDÅSE

TIL BAGNING
AF
SMÅKAGER

BYGGER I LEJRBÅLET OP AF
4 KORSLAGTE
KÆVLER OG ANBRIN-
GER EN ILDTÆNDER LODRET
I MIDTEN
SÅ FÆNGER
BÅLET

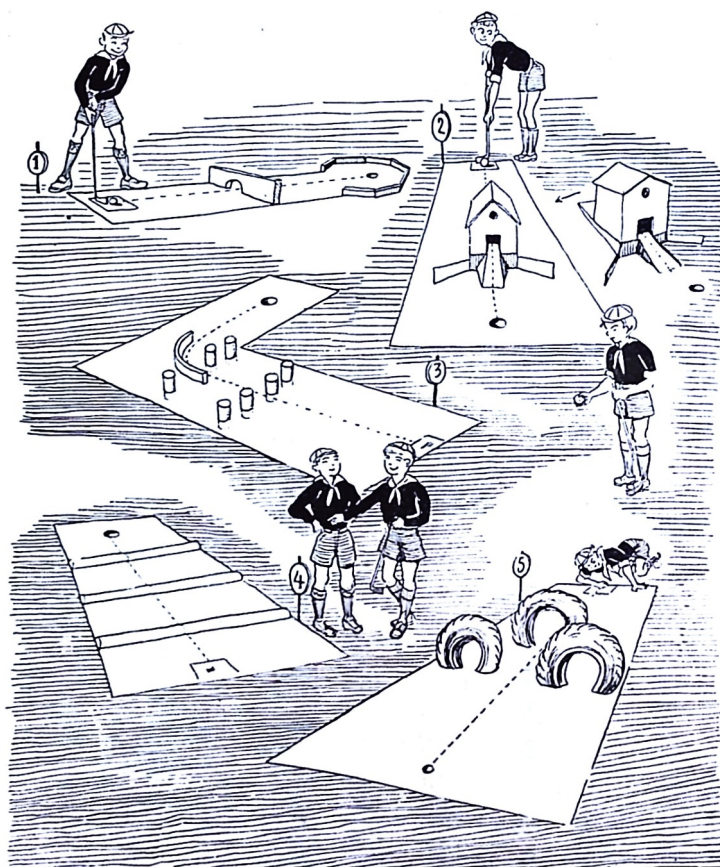
MEGET HURTIGT
OG VIRKER
FESTLIGT

MEN
DER ER FØRERE, DER ALTID FØRST
SPØRGER EFTER KOSTEN; I SKAL
JO GØRE RENT EFTER JER!!!

Underholdning i ferien

Miniature golfbane.

Nu er det snart sommerferie, og så ligger der mange feriedage foran dig, og for at du og dine ulvekammerater kan have noget at tage jer til i ferien, har vi bedt en af vore tegnere om at vise dig, hvordan man kan lave en minigolfbane. Det er slet ikke svært. Det er heller ikke dyrt, for du kan sikkert finde en hel del af det, du skal bruge i haven, på gårdspladsen eller du måske kender en, der har nogle gamle kasser, som han ikke bruger, og som kun er ham til ulejlighed. Altså, du prøver at få fat i sådanne gamle, ubrugelige ting, og så gælder det om at få lov til at få en plet jord, hvor du kan bygge minigolfbanen.

Der må være et nummer ved hver bane, og for enden af hver bane graver du en lille dase ned, så kuglen kan trille ned der. Du kan sikkert bygge et lille hus, som du ser det på tegningen, og med lidt maling kan det komme til at se fint ud. Gamle konservesdåser eller rør er brugt ved nr. 3. Det krumme stykke kan laves af en tynd blikplade.

På bane nr. 4 er der lagt rundstokke eller rør tværs over banen, og endelig på sidste bane anvendes gamle bildæk. Du kan udmærket bruge andre forhindringer, og fikser du det hele op med lidt maling og måske får plantet lidt blomster mellem de forskellige baner, kan du sammen med dine kammerater have megen fornøjelse af din egen minigolfbane. God fornøjelse.

Er du med i fotokonkurrencen?

En ulv ej stænges
kan i bur ...

19 ulveunger

fra Mohawkernes flok, Lyngby division, har været på en god 30 km tur, hvor humøret trods regn selvfølgelig var højt, som det altid er hos raske ulveunger. Alle havde smurt fødderne med hjortetalg, og det var glimrende, men det kunne ikke undgås, at vi ved slutningen af turen var blevet »ømføddere« endnu en gang — men denne gang på en helt ny måde.

Vi vil gerne ønske alle ulve, der står overfor at skulle gå 30 km, en rigtig god tur.

2. Korsør flok

har haft 15 ulve på 30 km vandring som alle gennemførte turen, selv et par på 9 år.

Fjellerup flok

har været på 30 km vandring. Alle gennemførte turen, selv om det gav ømme poter til nogle af ulvene. To af ulvene var 9 år, men de klarede sig lige så fint som de ældre.

14 raske ulve

fra 1. Charlottenlund flok har gået 30 km. Turen gik fra Holte station rundt om hele Furesø og derefter tilbage til Hellerup. Den yngste ulv var 9 år. Flere af ulvene fik studeret træerne til 1. stjerne, og alle var enige om, at det havde været en dejlig tur.

Hjortefods ven

Fortsat fortælling fra det vilde vesten i Buffalo Bills dage

Efter The Scout — Tegninger: Thora Lund

Men dagene gik, og trods eftersøgninger både fra ranchernes og troppernes side hørtes der intet nyt fra Pard. Men endelig en dag sprang en høj, ludende mand af sin hest ved Graemes ranch.

Det var Rob, som gik ham imøde, og noget i mandens ansigt gav øjeblikkelig drengen den følelse, at han bragte slet nyt.

Senere, da han var taget af sted, samlede Mr. Graeme sin familie og Rob.

»Vi må nu være modige«, sagde han. »Den fremmede bragte mig besked om, at to mænd, der var på vej for at grave guld, stødte på liget af en ung dreng. Han var skalleret af indianerne. Da han hørte, at vi havde mistet Dick, kom den fremmede for at fortælle mig dette. Jeg frygter, at der ikke kan være tvivl om, at det var Dick.«

Rob så på fru Graemes og Dicks søstres ligblege ansigter. Så tog han sin beslutning.

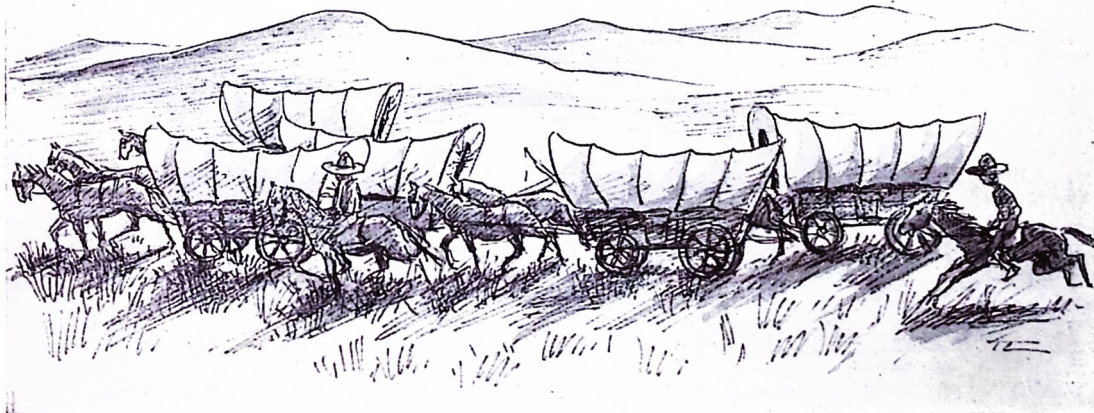
»Jeg tror ikke, Pard er død«, sagde han. »Jeg tror, han blev taget til fange, og bliver gemt et eller andet sted. Jeg tror ikke, at den dreng var Pard. Min fader er endnu ikke kommet tilbage fra byen. I sit brev til mig nu til morgen, sagde han, at moder har det bedre, men han bliver i byen, indtil han kan træffe bestemmelse om, hvorvidt han skal begynde en ranch igen eller ikke. Så jeg har ikke noget at lave.«

»Du kan blive hos os, og er velkommen dertil«, brød mr. Graeme ind.

»Tak, svarede Rob, »men jeg har en anden plan. Pard og jeg var kammerater, og jeg vil finde ham.«

»Det er for farligt, Rob«, sagde mrs. Graeme. »Du bliver måske også dræbt.«

Men Rob havde taget sin beslutning. Intet af hvad Graemes kunne sige, kunne ændre den, og til slut gav mr. Graeme sit samtykke.

»Godt«, sagde han, »der kører en vogntransport til Fort Leavenworth om en uges tid eller to. Jeg skal arrangere det sådan, at du kan komme med den, og måske kan du der opsnuse noget nyt om indianerne«.

Da vogntransporten ankom, hjalp Rob dem ivrigt med at vande deres heste. Så sadlede han Kaptajn og fulgte med dem tværs over prærien.

Rob fandt snart mange måder på hvilke, han kunne gøre sig nyttig. Han måtte ride frem og tilbage langs vogntoget og bringe meddelelser rundt, og han hjalp med at sadle og afsadde hestene. Han gjorde det altsammen så muntert og villigt, at han snart fik venner blandt mændene.

Særlig en mand, kendt som Lange Tom, blev Robs specielle ven, og drengen elskede at ride ved siden af ham og lytte til hans fortællinger.

»Har du set indianere på sporet i den senere tid?« spurgte Rob.

»Ikke et snøft af en indianer på tre rejser«, svarede manden, »men de siger, der er landevejsrøvere på færde. Der blev røvet vogne her i nærheden for blot fire uger siden«.

»Tror du, vi måske møder dem?« spurgte Rob.

»Det håber jeg ikke«, svarede Lange Tom med et grin.

Rob havde sovet i nogen tid natten efter denne samtale, da noget vækkede ham. Lyset fra det hængende lejrball faldt lige på tre maskerede mænd og løbene på de revolvere, de bar. En stemme sagde: »Kom så med det. Og ikke en mand rører sig, før vi giver besked«.

Drengen lå stille, idet han næppe turde ånde. Landevejsrøverne måtte have hørt, at vogntransporten førte penge med til Fort Leavenworth.

Lederen af toget, højrrød i hovedet af raseri, trak en pose frem fra sin saddeltaske. Ved denne bevægelse blev en røvernes heste nervøs. Den bakkede ind i Kaptajn, som roligt åd græs.

Bergringen var nok for Kaptajn. Den rejste sig på bagbenene, tilføjede den anden hest et frygteligt slag, så den vrinskede ynkeligt. I næste øjeblik lå dens rytter på jorden.

Et øjeblik var den anden mands

opmærksomhed bortledt fra den mand, han skulle dække, men det øjeblik var nok. Lange Tom sprang og slog pistolen ud af hans hånd.

Den tredje mand ventede ikke længere. Idet han sporede sin hest, forsvandt han i en sky af støv.

»Pyh«, sagde lederen. »Det var lige nær ved«.

De to landevejsrøvere blev bundet forsvarligt med hænderne på ryggen til deres heste, og da vogntransporten drog videre den følgende morgen, red de slukrøede ved siden af vognene.

Men lige som det var en lille tilfældighed, der havde medført deres tilfangetagelse, så blev det også en lille tilfældighed, der hjalp dem fri igen.

Vogntransporten nåede en stærk flydende strøm, og hestene blev vandet. Pludselig, som var det en fælles tanke, sporede de to mænd deres heste og red gennem strømmen, idet de oversprøjtede de andre med vand ved deres ridt.

Da den anden nåede den modsatte bred, råbte han noget.

»Graemes dreng — indianerne — var, hvad Rob syntes, han hørte.

Forfølgerne red i rasende fart ned langs bredden, men mændene havde fået en god start, og var snart ude af syne.

Rob tænkte en hel del over mandens ord. Havde han hørt rigtigt? Prøvede manden at advare dem mod noget?

Som han gik rundt og udførte sine pligter, spekulerede han på, hvad det mon kunne betyde. Så fik han øje på en plet mod horisonten, og han udpegede den for en af mændene.

»En indianer måske. Lad os håbe, han er venligsindet«, sagde manden, efterhånden som pletten voksede.

Pludselig udstødte Rob et vildt skrig og satte sporerne i Kaptajn. »Hjortefod«, kaldte han.

Skikkelsen standsede, drejede hesten og var borte.

»Hjortefod! Det er mig! Rob«. Så løftede Rob hånden til munden og udstødte det ugleskrig, som han, Pard og Hjortefod altid havde brugt tidligere, når de ville kalde på hinanden.

(Fortsættes i næste nr.).

UGLERNE PÅ NATØVELSE

(fortsat fra side 106).

»Tag det roligt«, Nobby«, sagde Klatten. »Hvor er dit reb« og trods sin sparken og kradsen blev den tredje forbryder også bundet.

Uglerne, der var udasede efter anstrengelserne, iagttog resultatet i triumf, da en grov stemme bag dem spurgte: »Hvad går der for sig her?« og de drejede omkring og stod ansigt til ansigt med konstabel Boots og jagtbetjenten.

»De er krybskytter«, svarede Klatten, idet han holdt en fasan i vejret. »Vi traf dem, og så ordnede vi dem«.

»Og hvad laver I drenge her på denne tid af natten?« spurgte jagtbetjenten.

Det var et mærkeligt spørgsmål, men Klatten var parat til at svare på det.

»Vi kom herud for at lave en lille natøvelse«, forklarede han (hvilket var mere eller mindre sandt), »og da vi kom til sandgraven, fandt vi tre cykler og en tom kasse, så vi regnede med, at der noget galt og var på vej for at fortælle Dem om det, da vi løb ind i disse tre, så vi tænkte, det var bedre at tage sig af dem først, for at de ikke skulle slippe bort«.

Forklaringen syntes at tilfredsstille jagtbetjenten, og konstabeln sagde: »Godt, løs disse to drenge og få den tredje ud af nettet, så tager vi dem med os«.

Uglerne gjorde som befalede, hjalp med at eskortere fangerne til politstationen og vendte så tilbage til deres senge ad samme vej, som de havde forladt dem.

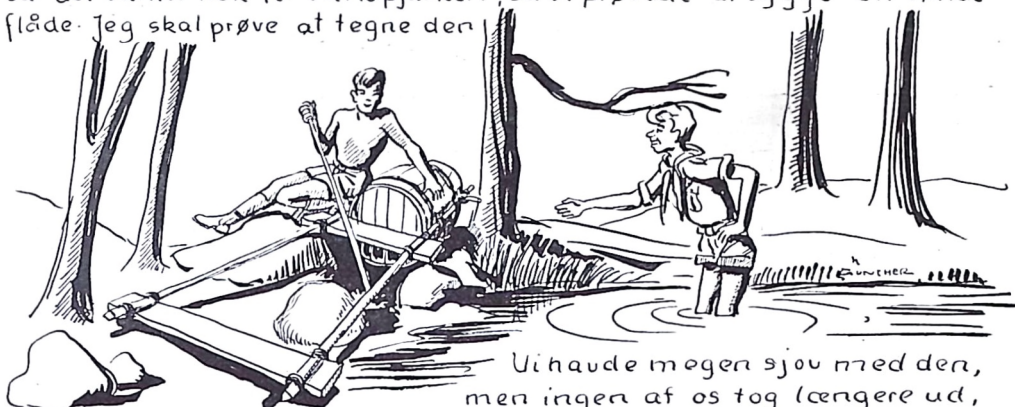
Anklagen mod de tre unge røvere, som de benægtede, tabtes, fordi »Kattehoved« måtte indrømme, at han ikke i virkeligheden havde set dem tage noget, men efter sagens afslutning, hørte man ham sige: »Det syntes for mig, som om der var mere end tre af dem. Vent til jeg fanger dem — så skal I se!« Truslen dyssede ikke uglerne frygt til ro, indtil en dag, da han mødte dem, standsede dem og halvgryntende sagde: »I spejderdrenge er ikke så slemme som langt de fleste drenge, men jeg ville tænke endnu bedre om jer, hvis I kunne finde ud af, hvem det var, som overfaldt mig den nat. Jeg ønsker dem, forstår I!«

»A-ah!« sagde Klatten.

Af Falkepatruljens kronike

Patruljeweek - end 22. og 23. maj 1954

Vi var igen på tur til Nordskoven, hvor vi har et dejligt område. Lørdag var det varmt nok til vandpjascheri, så vi prøvede at bygge en tønde-flåde. Jeg skal prøve at tegne den.

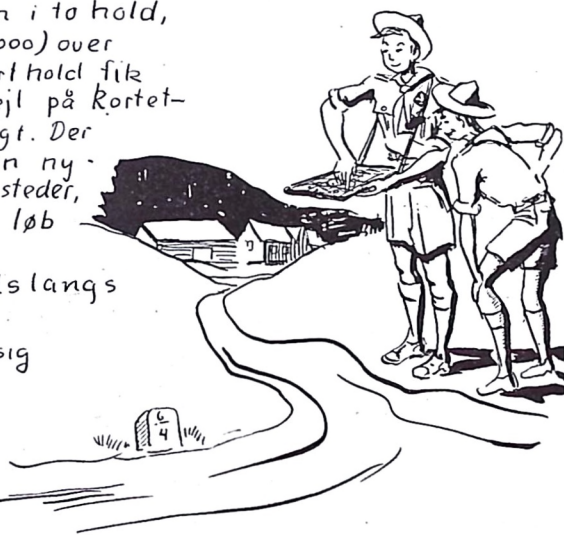
Vi havde megen sjov med den, men ingen af os tog længere ud, end vi kunne bunde. Der var vand nok endda.

Snigning prøvede vi også. Det foregik således: Kaj blev sendt nogle minutter i forvejen og vi andre startede efter ham. Det lykkedes kun for nogle stykker i det - Svend, Viggo og Søren nåede at holde ham under observation - usejt - i en hel time. Det var mere spændende end det lød til.

Søndag formiddag delte vi patruljen i to hold, hvert med et måle bordsblad (1:20.000) over egnen. Kortene var fra 1939. Hvert hold fik en time til at finde så mange fejl på kortet - i forhold til terrænet som muligt. Der var sket mange forandringer, den ny-anlagte markvej, grøfter flere steder, et nyt husmandssted, skovåens løb og mange andre ting.

På hjemvejen fulgte vi til fods langs jernbanen (på markerne!) og tegnede de forskellige jernbanesignaler. På patruljemødet efter drøftede vi betydningen af disse signaler m.m.

Lars

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Leif Helmer Petersen.

Arne Christensen.

BRONZEKors for LIVredning

Tropsassistent Leif Helmer Petersen og rover Arne Christensen begge fra Sct. Jacobs trop har fået tildelt bronzekors for livredning.

På en tropsweek-end ved Store-dam i februar måned blev fire af troppens spejdere begravet i sne. Der var forud sket det, at de fire spejdere kurede på deres støvler ned ad de ca. 6 m høje islagte sider af en grusgrav. Snefygningen havde imidlertid lavet en snemur på ca. 2,5 m i tykkelse, der fulgte grusgravens sider fra bunden til toppen. Pludselig rev hele denne snemur sig løs og styrtede ned i grusgraven, hvor de tre spejdere blev fuldstændig begravet, og den fjerde havde kun hovedet fri.

Leif Helmer Petersen og Arne Christensen stod begge oppe på grusgravens kant, men sprang straks ned i grusgraven, hvor de begyndte at grave spejderne fri. Samtidig blev der tilkaldt mand-skab fra den nærliggende gård, der kunne hjælpe med at kulegrave det ca. 50 m² store område, hvor sneen var indtil 3 m dyb. Først efter godt et kvarters tid blev den sidste spejder fundet. Han var meget forkommen, og blev derfor i den tilkaldte ambulance kørt til sygehuset i Hillerød.

Ved den hurtige og resolute op-træden fra Leif Helmer Petersen og Arne Christensens side har de begge gjort sig fortjent til bronzekors for livredning.

1. Dueholm trop

i Nykøbing M. har været i lejr alle fem dage i påsken i Mariager. Det sjoveste var en jagtmiddag! Vi fik besked på at lave bue og pile, og præcis kl. 12 viste der sig et meget mærkeligt dyr, der nærmest var en blanding mellem en zebra og et næsehorn. Vi blev delt i to hold, og efter en spændende jagt blev dyret fældet. Det var 2 PF'er, som havde bundet ben i små pakker til sig, og deres skind var et gammelt madrasovertræk. Vi skar »benene« af dem og skyndte os hjem til lejren, hvor vi fik »gode ben« til middag. Hele næste dag var vi på orienteringsløb. Søndag nat havde vi natløb i øsende regn, ellers havde vi fint vejr.

Ørnepatruljen vandt foran hjorte og panter. Påskelejren var en træning til divisionsturneringen, og vi lærte meget. Det tog os således 37 minutter første dag for at lave havregrød — sidste dag 7 minutter.

Kaare.

1. Næstved trop

og Tankawa-stammen har sammen med de øvrige spejderkorps i Næstved fået deres egen spalte i »Næstved Tidende«, hvor de en gang om ugen kan fortælle om nyt fra deres trop.

Robin Hood

og hans svende vandt. Troppene fra Søllested, Rødby, Nysted, Saks-købing og Maribo har holdt en stor natøvelse i skovene ved Maribo sø.

Øvelsen begyndte patruljevis og endte i samlet flok med nogle drabelige dyster i den mørke skov. Søllested, Rødby og Maribo troppene udgjorde Robin Hood og hans svende.

Islands Brygge

drager i år på sommerlejr med kærre i egnene omkring Silkeborg-søerne.

Jamboretter.

Flere spejdere har bedt os om at bringe tidspunkt og sted for afholdelse af årets jamboretter. Her er de:

Ejer Bavnehøj division ved Horsens fjord fra 3. til 10. aug. — Nørrejske division i Rold skov fra 30. juli til 6. aug. — Nordvestfyns division ved Hindsgaul slot fra 24. til 31. juli. — Lyngby division ved Faxe Ladeplads fra 25. juli til 8. august. — Skjalm Hvide division og Vestsjællands division ved Torbenfeldt fra 31. juli til 7. august. — Djurslands division ved Kalø fra 30. juli til 7. august. — Efter jamboretternes afholdelse vil Magasinet bringe en reportage fra hver af jamboretterne.

Skjalm Hvide divisionen

har for en periode af 5 år fået stillet en week-end hytte til rådighed i Eriksholm skov af hofjægermester, grev Ahlefeldt-Laurvig. Der er skaffet 30 sovepladser i »Skovhuset«.

3. Odense trop

fylgte 35 år den 10. maj og fik da meddelelse fra korpset om, at der af tipsmidlerne var bevilget kr. 1000 til hjælp ved indretningen af tropshuset.

Esperanto

Du har sikkert hørt Esperanto omtale og ved, at det er et internationalt hjælpesprog, som har sat sig som mål at rive sprogmurene ned. Herover ser du en tegning af en udenlandsk spejder og på Esperanto er fortalt, hvad de forskellige mærker og uniformsdele hedder. Hvis du skal i jamborettejr til sommer, var det sikkert en god

DUGE·DAVDE·TIL ZERES·SIDEN

VÆBDERE

5. By
Carl Erik Schnell
1. Esbjerg trop
Poul Nielsen
3. Odense trop
PF Kjeld Jensen
PF Ole Runge Christiansen
PA Jørn Larsen
PA Palle Bruun Kaysen
1. Assens trop
SM Ove Haaugaard Pedersen
SM Poul Kirketerp

AVANDRINGER

- 100 km
Richard Løvehjertes trop
PF Harry Jensen
PF Peter Bjørn Jensen
PF Mogens Nielsen
2. Thisted trop
PA Jørn Vestergaard
Mogens Nissen
17. Aarhus trop
Asger Needergaard

RIDDERE

Kong Volmers trop
Jørgen Stat

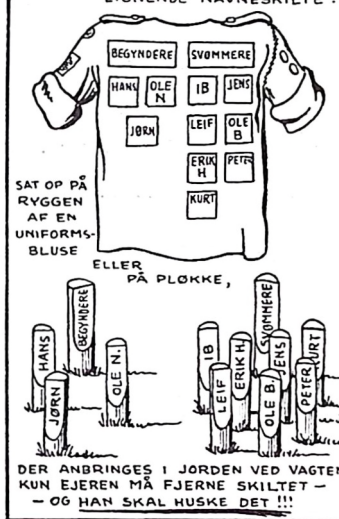
1. KL. SPEJDERE

3. Odense trop
SM Ebbe Bruun Kaysen
1. Valby trop
PF Renee Bloch
PF John Egardt Hansen

ide at gemme denne tegning. Det kunne jo være, at der var nogle af de udenlandske spejdere, der kan Esperanto.

Obs.! INGEN TROP MÅ UNDLADE AT ANVENDE SÅDANNE ELLER LIGNENDE NAVNESKILTE:

Nu 22414 medlemmer i korpset.

Korpsmønstringen på Sct. Georgsdag viste en fremgang på 253 medlemmer.

	1954	1953	
Ulve.....	9974	9876	+ 98
Spejdere.....	7954	7850	+ 104
Skovmænd.....	1089	1089	
Rovere.....	582	580	+ 2
Førere og hjælpere..	2815	2766	+ 49
	22414	22161	+ 253

Jokke

forsøger sig også som præmiefotograf. Han har allerede taget to mægtig fine billeder på sidste tur, men der er bare det kedelige ved det, at de står på samme plade.

Lad kataloget være din vejviser når du skal købe lejrudstyr

Har du ikke fået kataloget — så skriv efter det

Stop dine grejer i en spejdermeis

alm. model som tegning	40,00
med udvendig lomme	44,00
Rovermeis med 3 lommer	58,00

eller i en meis i norsk model

Drenge-meis med 3 udvendige lommer	34,00
Junior-meis med 3 udvendige lommer, prima	53,00
Herre-meis med 3 udvendige lommer prima	56,00
Turist-meis med skuldertaske	68,00

CYKEL-TASKER

Prima ravndug pr. par	18,85
Prima brun plastic pr. par .	20,85
Plasticbelagt khaki pr. par	24,50

DER MANGLER NOGET!

nemlig SKOTTELYS

Sæt skottelys på din cykel — en god sikkerhedsforanstaltning pr. sæt

Lygter

Lille svensk stavlygte	3,85
Forniklet stavlygte HEBE 2-cellet	8,25
3-cellet	9,75
Håndlygte m. holder til cykel	6,85
Signallygte — 3 farver	7,85
Armé-lygte — 3 farver	16,90

Alle priser er komplet med pære og element
— og hvis du mangler en kniv — så skal det være
Slirekniven 11,00 — 12,85 — 13,85

Specielt tilbud i billige drenge-telte

syet af letvægtsdug. Leveres så længe lager haves i khaki el. hvidt efter ønske.

A.-telt, 110×118×180	49,00
Let canadisk telt m. sidevæg, 110×118×30×5	69,00

Alle i pose og m. 2-delte stænger	
Underlag — plastic på lærred	26,00
Underlag — gult gummilærred	19,00

NB. Ordrene ekspedieres i den orden de indgår - bestil varer omgående og husk, at i sæsonen tager ekspeditionen længere tid. Ordre der ønskes leveret lørdag må være os i hænde senest torsdag morgen.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunalærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sørg

NØRRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palms 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 88813
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Frydendalsvej 32, København V
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, Iordag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret